

ВИСОКИ САВЕТ СУДСТВА
ПИСАРНИЦА

Александар Трешњев
судија Посебног одељења Вишег суда у Београду

ПРИМЉЕНО: 12.09.2016

Орган	Орг. јед.	Број	Прилог	Вредн.
КС	09			

Прима: Високи савет судства
Судија Драгомир Милојевић председник
и свим члановима ВСС

Предмет: Изјашњење

Поштовани господине Председниче, уважени чланови ВСС,

Обраћам Вам се поводом изјашњења Председника Вишег суда у Београду Александра Степановића, од 19. јула 2016. године, на моју притужбу поднету Високом савету судства.

По одобрењу председника ВСС, извршио сам увид у спис формиран на основу притужбе због повреде права, коју сам поднео 1. јула 2016. године. Том приликом имао сам могућност и да прочитам одговор председника суда на моју притужбу.

Не желим да се даље изјашњавам на наводе из одговора председника Вишег суда у Београду, на моју притужбу у делу који се односи на питања слободе удруживања, њених граница и онога шта је судијама дозвољено, а шта није. Своје ставове о наведеним питањима детаљно сам елаборирао у притужби и мишљења сам да би продужавање дискусије на тему у погледу које очигледно постоје дијаметрално различита схватања, било бескорисно.

Ову прилику, међутим, желим да искористим да Вам укажем на нешто што за мене представља веома непријатну спознају. Реч је о сасвим неочекиваној, изразито личној ноти, која карактерише изјашњење председника Вишег суда у Београду судије Александара Степановића кога сам, иначе, уважавао и као председника суда и као колегу.

Наиме, председник Вишег суда у Београду се мимо својих овлашћења, у изјашњењу, упустио у оцену оправданости мог чланства у удружењу ЦЕПРИС. Напомињем, да овакав осврт, не само да у потпуности излази ван оквира предмета о којем расправљамо, већ и очигледно и недвосмислено не припада корпусу ингеренција председника суда. При томе, све бавећи се овим питањем, председник Степановић користи податке из мог личног листа у настојању да пружи аргументацију за своју тврдњу да нисам достојан чланства у удружењу ЦЕПРИС. Подсетићу да коришћење података из персоналног досијеа судије у ову сврху није предвиђено, те због овакавог поступка председника суда изражавам бојазан да су ти подаци били коришћени и у друге недозвољене сврхе и да се можда још увек користе, а све супротно одредбама Закона о заштити података о личности.

Председник суда селективно и са очигледно малициозном намером презентује моје резултате рада у Посебном одељењу Вишег суда у Београду.

Тачно је да сам пресудио један предмет који је у међувремену постао правноснажан, али се пренебрегава чињеница да сам као председник већа учествовао у доношењу још три пресуде, да су у сва три предмета одлуке израђене, и да су у току жалбени поступци. Такође, изоставља се чињеница да сам био председник већа у предмету рехабилитације Драгољуба Михаиловића, који ми је одузео доста времена и изискивао доста напора. Надаље, занемарује се чињеница да се у Посебном одељењу суди у зборном саставу, да су већа стална и да се све одлуке доносе у саставу од троје судија професионалаца, па се не наводи да сам као члан већа учествовао у доношењу пресуда у још девет предмета. Не стоји ни навод да сам свега два предмета завршио споразумима о признању кривичног дела. У питању су три предмета у којима је закључено укупно 19 споразума. Ако се томе дода и моје ангажовање у ванрасправном већу, редакцији билтена судске праксе, те поступању по приговорима поднетим поводом суђења у разумном року, и друге активности у раду суда, никако се не би могло закључити да је моје стручно ангажовање у суду занемарљиво, како то жели представити председник Вишег суда у Београду. Напослетку, наведена статистика има смисла само ако се стави у контекст начина рада и свих специфичности рада Посебног одељења Вишег суда у Београду, које су Савету веома добро познате, и учинка других колега које у том одељењу поступају.

Председник суда је себи дозволио и да проблематизује моје научно и стручно ангажовање ван суда, али тај покушај не завређује озбиљнији осврт, осим уколико тенденција писца није била да органи удружења ЦЕПРИС преиспитају мој избор за члана удружења. Но, и у том случају то је посао за ЦЕПРИС, а не за ВСС.

Када се у овом светлу краће субјективног и малициозног иступања председника суда, посматрају аргументи изнети у решењу о мом изузећу, онда се само по себи намеће питање правих побуда за доношења те одлуке. У том смислу, не могу а да не изразим забринутост и у погледу будућег поступања председника Вишег суда у Београду Александра Степановића, у случајевима када се одлучује о мојим правима. Уверен сам наиме, да је, претходно описаним иступом, председник Вишег суда у Београду у мом случају манифестовао пристрасност која га дисквалификује као председника који би морао бити непристрасан приликом одлучивања о правима судије који поступа у суду на чијем је челу.

судија Александар Трешњев

